

Pünkösdi vigíliája

Jo 2,28–32

Kiárasztom lelkeket...

„Mindezek után kiárasztom Lelkeket minden testre. Fiaitok és leányaitok jövendőlni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjaitok meg látomásokat látnak. Sőt, még a szolgákra és a szolgálókra is kiárasztom Lelkeket azokban a napokban. Égen és földön jeleket mutatok, vért és tüzet, füstoszlopokat. A nap elsötétedik, a hold vérré változik, mielőtt eljön az Úr nagy és rettenetes napja. Aki segítségül hívja az Úr nevét, az megmenekül, mert Sion hegyén és Jeruzsálemben lesz a menedék – amint megmondta az Úr – a menekültek számára, akiket meghív az Úr.”

Joel próféta könyve a tizenkét kispóféták könyvének egyike. A próféta Peteul fia, de a nevén kívül semmi sem tudható meg személyéről, működésének idejéről. Csak a könyv szövegéből lehet következtetni a keletkezés körülményeiről, melyet többen Kr. e. IX. századra tesznek, de mindenképpen a babiloni fogság előtt íródott. A könyv mai szövege többszörös szerkesztésen ment keresztül. Első része egy sáskajárás és egy szárazsági időpontot ír le, melyet a próféta a végidő jeleként értelmez (1–2.f.).

A második részben Jahve ítéletének napjáról olvashatunk, amely egyrészt üdvösséget, másrészt ítéletet hoz. Aki ugyanis segítségül hívja Isten nevét, az megmenekül, a pogány népeket viszont bűneik miatt elítéli.

A jelen szöveget a Lélek kiadásáról a ApCsel 2,4 az Újszövetségben Jézus tanítványaira alkalmazza. Ennek ellenére a lélek kiadásáról olvashatunk a nem író próféták történeteiben is (1Sám 10,6; 2Sám 23,2; 2Kir 2,9). Jelen esetben a lélek kiadása nincs összekötve különleges feladattal, hanem csak Isten közelségének élményét élik meg a kiválasztottak, akik valószínűleg nemcsak zsidók. A próféta egy olyan társadalmi jelenséget ír le, amelynek következtében a vallás iránti érzékenység megnövekszik a társadalomban, a fogság előtt, Hiszkija király idején (Kr. e. 716–687). Hiszkija legfőbb érdeme a vallási reform volt. Ez egyrészt a Jeruzsálemi Templom újjáépítésére, másrészt a bálványozás megszüntetésére irányult. Ekkor találják meg a Tóra-tekerccset, amelyet felolvasnak, és ez indítja el az új vallási lendületet. Lerombolták az em-

lékoszlopokat, elpusztították a magaslati helyeket, sőt még a rézkígyót is (2Krón 29,3-31,21). A Péld 25,1 szerint „Hiszkija emberei” összegyűjtötték Salamon mondásait. Iz 38,10-20 megőrizte Hiszkija hálaénekét, bár csak töredékes változatban. A bibliai értékelés szerint azt tette, ami jó, helyes és igaz az Úr, az ő Istene előtt (2Krón 31,20).

A keresztény egyházban is felfedezhető időközönként a vallási fellángolás. Sőt egy-egy ember életében is nyomon követhető a vallási intenzitás növekedése. Ezt a természetes okok mellett leginkább a Szentlélek titokzatos hatásának tekintjük. Az ember lelki fejlődése nem lineáris, hanem krízis periódusokhoz kötődik. Egy-egy krízis feloldása után újabb szintre emelkedik a vallásossága is. Úgy tűnik, hogy a társadalomban is felfedezhető a korszakosság. A vallásosság kifáradás után, a vallási kríziseket követően következnek a fellángolások és a vallási megújulás időszakai. Ezt a megújulást nem lehet tervezni, legfeljebb segíteni, némileg irányítani. A reneszánszban meginduló vallási mozgalmat rosszul irányították, és nyugati egyházszakadás lett belőle. A szentek, Szent Ferenc például, egy vallásilag ellentmondásos szakaszban jól indított el egy lelki, érzelmi megújulási mozgalmat, amely a szegényekkel vállalt szolidaritást, és megmentette az egyház kettészakadását szegény és gazdag egyházra. Imádkozzunk a világi hívőkért, hogy azok, akik indítást éreznek a keresztény élet megújítására, keserű tapasztalataik miatt ne forduljanak a hagyományos egyház ellen. Az igazi karizmák ugyanis soha sem szakítják, hanem gazdagítják az egyházat.